

laoste-issa; mino ümber öitsesid nooruse lustis kümme tuggewad porga ja neli teist kümme prisked tütarlast, kes ühheskoos röemast ellased. Mino kallis naisole, kaha suggu eßimene loom, kaswatas lapsokesi Jumala kartusses ja waggadusses ülles, egga foormand meid ialgi pätoiduse murre, sest meil olli rahholisesse ello-paigas iggapäwane leiwapallokene rohkest önnistatud. Ühhe rikka mõisnikko förge müridega ümberpiiratud kindel õu olli meie toddo, ja kuus suurt koera meile wahhiks. Seal ellasime kartmata; koerad armastasid mino lapsi ja kaitsesid neid kui silma terra, et mingi suggust wigga ei piddand sundima. Agga Reinowadderi furri südda läks meie öanne ülle kaddedaks; ta luusis sallamahti mittosord õue ümber ja viddas nõu, kudda meid simbutada. Ümetegi ei sanud ta ial meist jäggo; koerad ollid valiosad ja pelletasid kohhe tedda metsa taggasi. Üksord libhutasiid koerad tedda tüd maad tagga, wötsid rõövli kässile ja löhku sid ta kässoka mehhe kambel purruk, ei ta tüffil aetal ei ussaltand taggasi tulla. Agga kuulge, armoline issand! mis pettuse läbbi üllekohtune loom wiiumaks meist wöitu sai. — Mõne näddala värrast tulli üfs wagga jumalasõna: kuulutaja mees meile wöverst, pikk muosta kue sisse mässitud, et nina ots agga piisut wälja paistis; wöeras näitis mulle firja, mis teie kuüninglikko pitseriga finni olli pandud. Kirjas seisis: kudda teie kõige riigi loomadele rahho lastsite kuulutada, ja Reinowadder, kes isse kirjakandja olli,

rälis mulle piklemalt, et tema endisid pattu kahhet: sedes nüüd jumalasõna: kuulutajaks otsunud ja kindlast tõutanud, maad mõda ümber käia ja ilmlisko lastele taeva: teed juhhata da. Ei piddand nüüd kellegil tema polest kartust olema, sest ta olli tõutanud, ei jal enam libhatülli oma subb: wöita. Tunnistuse tähehels näitas mulle mõned veiked ramatolesed, mis wallisetud rahwas isseküüs luggewad. „Issand Önnistegija olgo siñoga!“ üidis ta minnes. „Mul ei olle mahti kauemine aega wüta, sest mul on täna veel paljo pühha tallitamisi ja pälveteggemisi.“ Minnes wöttis Paul: ramato taslust ja alkas sure ealega luggema ning laulma, ogga ta südda mõtles firja ja ähwardas meile ükkust. Ma ruttasin naise ja laste jure tagasti, kuulutasin röemuuga, mis praego oolin kuulnud ja näinud. Et meil middagi kartust enam ei olnud, läksime kõige verrega õuest wälja. Kui parrajalt päwa paistel wäljal siblisime ja kui wa mulla sees pühherdasime, chmatas Reinowadderi furju: meid äkkiselt. Tema olli põesa tahha peito läinud, kargas kui tuul wälja, wöttis mo kõige armasima lapse suhho, läks mõne sammo eddasid ja sõi lapsokesse meie silma ees ärra. Nüüd fus ta maggasid rooga torra maitsenud, ei jätnud ta meid fuskil enam rahhule, ja ei jõudnud küttid egga koerad meid tema kawivaluse eest kaitse da. Päival ning ösel romas ta sallamahti meie jure ja rõviid aega mõda üfs teise järrel sõit mo väetilesed, sunni ta eile mo wiimise tüttar-